

АНДРЕ БРЪОТОН, ФИЛИП СУПО МАГНИТНИ ПОЛЕТА ОТКЪСИ

Превод от френски: Стефан Гечев, 1987

chitanka.info

Излизаме с дядо призори от залите Боло. Малкият иска някаква изненада. Тези евтини пищялки са упражнили немалко влияние в живота ни. Ханджията се казва Тиран. Често се намирам в тази уютна стая с размерите на книга. Цветната литография на стената е мечта, която винаги се появява. Един човек, чиято люлка е в долината, стига с красивата си четиридесетгодишна брада до върха на една планина и започва бавно да слиза. Просяците обявяваха замъка. Очарователните деца бяха ядосани заради тези билки, които се поставят на мазолите, в ракията имаше лилии, когато ти падна.

Започнах да харесвам сините водоскоци, пред които хората коленичат. Когато водата е бистра (да размътваш водата нощем, да се появиш на света), се вижда как изскачат от камъните късчета злато, които хипнотизират жабите. Обясняват ми защо се принасят човешки жертви. Как ясно чувам барабаните откъм Дуе! Така се нарича откритото място, където водата е съставена от всички тези движения на селянки. Тревата изсмуква от нощта множество бели камъчета и говори по-силно от ехтящите пещери. Застанал прав на голямата мрачна люлка, развявам тайнствено китка лаврови листи. (Това ми е останало от времето, когато ме държаха на колене.) Една приказка никога не можеше да ме приспи и сега намирам смисъл в малките тогавашни мои лъжи — красиви катерички в гората. Ах, ще траят ли безкрайно ваканциите и тези игри по полето, водач на които съм аз?

Малки пищялки: аз те забавлявах добре, градска околност, с твоите знаменца от скръб и печални градини. Парцелиране на терени, аз пазя нашия план в малки, пусти агенции. Включено е правото на риболов. Пътуване — отиване и връщане — в трета класа, което извършваме при започване на учебната година или ни води към големите сини примки на деня. Винаги съм малко подозрителен към лъчистите гари и даже към умерено затоплените чакални, към тайнственото гравитиране на билетите. Но аз простирам очарована ръка в мига, преди да се изкача в мириса на орловия нокът. Грозни венци от великденчета ми напомнят за момичетата в деня на първото участие. Слизам от монументална стълба с книгите, получени като

премия. От училището виждам останали само колекции тетрадки. Живописната наука с малкото красиво чинче с чекмеджета, големите световни градове (никога Париж). Страхувам се от думите и от влизането на човека, който пише отсъствията. Междучасията с играта на „народна топка“ са още много далеч. Избрах първия си приятел, както декламирах „Младата пленница“^[1]. Ние дъвчем ментови бонбони, сладки като първите подлости. Дворът е съставен от категоричните заповеди на учителя надзирател. Катедрите плуват с три мачти върху поведението нула, с учудващ прах по малките прозорчета, има начин те да бъдат затворени. Правя всичко възможно родителите ми да имат гости тази вечер. Възхищавам се от бастуна на този господин. Получих първите сведения за Етиопия. Племенникът му предложи да ми изпрати оттам костенурки: струва ми се, че това е най-хубавото обещание, което ми е правено, и все още чакам, както и тези цветя от Ница — гравюра върху един календар. Ето че молбите отстъпват; започвам да вярвам в рокли, по-сини пред леглото над дантелите, изработени от майка ми. Вече се надявам на други отношения — не тези с картините, величествено тъжни, а на разговорите на родителите. Струва ми се, че съм бил твърде възпитан. Ако бях в една по-щастлива възраст, нямаше да ме накарат да вляза в спалнята на приятели, където, не знам защо, присъствах на последните мигове на маршал Ош. Шапката му с пера трябваше да закрива цялото му лице, а знам добре, че вече беше полумрак. Оставиха ме няколко дни в това мизерно жилище, където дори столовете не се държаха прилично. Много по-късно събрах смелост да се противопоставя на действията на вратите. Сега бих влязъл и в зимника, ако не знаех още как да пазя равновесие върху морските солници на някои шумове от ключове. Нощното обезцветяване на тревите има с какво да изненада даже тези, които са свикнали да спят на открито.

Аз съм сравнително доволен от появата на Богородица Помощница в две-три книги. Вечно ли ще се стопяват камбанките, които вземам в ръка? Виждате ли тази снимка, направена със светкавица, на лудия, който работи плахо по тези места и разоравя нивите, които съдържат красиви парчета стъкло? Ти ме удари болно с тънкия си екваториален камшик, красавице с огнена рокля. Бивните на слоновете притискат възходящото движение на звездите, за да слезе принцесата и да излязат от морето тълпите музиканти. Аз съм сам

върху тази звъняща плоскост, която се полюлява подозрително — моята хармония! О, бягането на конете надолу и отпускането на тялото в белотата на бързея. С какви разхладителни напитки разполагате? Трябва ми една трета ръка като на птица, която другите ръце да не приспиват. Трябва ми замайващото галопиране из пампасите. Толкова пясък има в ушите ми, че не знам как ще науча езика ви. Поне халките за контакт не се ли нанизват дълбоко под кожата на жените и невинните вълнички не плачат ли за мекотата на леглата? Това е среща отвъд, между течащите хитрини, сред стотиците лукави изпитания. Малка бързина. Дано само да не се уплаша в последния момент!

(Сп. „Литература“, бр. 9/1919)

---

[1] Стихотворение от Андре Шение. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.